

FREMMEDE LØVTRÆER I DANSKE SKOVE

Af JUST HOLTEN

Siden dyrkning af nåletræ tog sin begyndelse i vort lands skovbrug for henvend 200 år siden, har danske skovbrugere med virkelyst og sand eksperimentalgælde forsøgt kultivering af en lang række arter af nåletræer fra alle egne af kloden, der viser så nær overensstemmelse med vore klimatiske forhold, at en overføring kunne foretages med håb om held. Selvom en del af forsøgene naturligt måtte falde negativt ud, rummer danske skove dog idag en artsrigdom indenfor deres nåletræområder, der virker forbløffende ud fra den kendsgerning, at vor naturlige flora kun indeholder to coniferer, Tax og Ene, som i produktionsmæssig forstand neppe fortjener navn af træer.

Ligeså sprudlende idérige vore skovbrugere har vist sig på nåletrædyrkningens område, ligeså trælsomt konservativt fremtræder vor løvskovdyrkning med hensyn til træartsvalg, og det skønt de oversøiske landes tempererede zoner viser en artsrigdom i deres løvtræskove, som nok kunne få fantasien til at spille. Dette gælder såvel Østasiens neppe udforskede skove, som nok endnu gemmer hemmeligheder for botanikeren og skovbrugeren, som det østlige Nordamerikas brogede løvskove, hvor ingen træstamme, der kan forvandles til dollars, er ukendt for skovens folk.

Måske kan denne forskellige indstilling overfor de to hovedgrupper af skovtræer dog netop forklares ud fra den kendsgerning, at vore naturlige skove indeholdt en vis rigdom af løvtræarter, — indblandet i bøge- og egeskovene havde vi Ask og Avnbøg, Ælm og Lind, Løn og Naur, Birk og Rødæl, Asp og Pil, her var arter for enhver jordbundsart og enhver terrænform, og problemet valg af træart til kultur behøvede derfor ikke sende fantasien på flugt til fjerne, fremmede lande.

Kun to fremmede arter: den nordskandinaviske Hvidæl, som indførtes i slutningen af det 18. århundrede, og den østamerikanske Rødeg, som blev indbragt i vort skovbrug ca. 100 år senere, har vundet almindelig udbredelse i skovene.

Vedimportørerne og træindustriens folk har set anderledes på sagen. Mens man har hentet hele vor store nåletræimport fra Skandinaviens ensformige skove af Gran og Fyr, har der, skønt vore skove er i stand til at dække landets behov for hårdtræ, gennem århundreder fundet en indførsel sted af fremmede løvtræssorter, og det ikke blot af tropiske landes attråede sorter af ædeltræ, men også fra de tempererede zoners artsrige skove.

I modsætning til skovene er vore haver og parker blevet det nye hjem for talrige fremmede løvtræarter, men hvorledes disse arter vil forme sig i skovbevoksning, og hvilke værdier de mulig vil kunne frembringe, derom har vi mærkeligt fattige erfaringer.

Gennem de sidste to århundreder har dog enkelte af landets skovdyrkere forsøgsvis anvendt nogle flere fremmede løvtræer, og forskellige steder i landet kan vi finde vidnesbyrd om sådanne ældre og nyere forsøg.

De fremmede løvtræarter i skovene er, foruden de to ovennævnte arter, der allerede er lyst i køn og kuld, arter som Ægte Kastanje, Robinie, Tulipantræ og forskellige Valnød- og Hickoryformer, alle producenter af værdifuldt ved, for en stor del sorter, som er genstand for industriel behandling, baseret på import.

Også forskellige fremmede arter af Birk og Æl — foruden Hvidæl — er blevet plantet i de senere år, og hertil kommer Poppel- og Pileslægternes mangfoldighed af arter og uendelighed af krydsninger.

Det er ikke og kan ikke være hensigten med denne lille opsats at give en omfattende redegørelse for det emne, som er angivet i den måske lidt for lovende titel, men kun at nævne nogle eksempler fra sjællandske skove, — som er dem, der er forfatteren bedst bekendt — eksempler, der måske er ukendte, men, som jeg håber, dog ikke uden interesse for mange af dette skrifs læsere, og som måske vil give en og anden skovbruger af fag lyst til fortsatte forsøg med træarter, der, særlig på grund af deres gode vedkvalitet, måske har krav på et beskedent herberg indenfor dansk løvskovbrug.

Såvidt vor historiske viden rækker, må de ældste forsøg på dyrkning af fremmede løvtræer i Danmarks skove antages at hidrøre fra den braunschweigiske forstmand, J. G. v. LANGENS virksomhed. Denne ejendommelige personlighed, der som ældre mand af kong Frederik den Femte blev indkaldt til Danmark for at bringe orden i driften af kongens skove, kom kun til at virke nogle få år efter 1763, men hans gerning fik stor betydning for de kongelige skove i de tre nordsjællandske amter, Kronborg, Frederiksborg og Københavns, —

skovene i Hirschholm amt var dengang ikke i kongens besiddelse — og derigennem for hele Danmarks skovbrug, blandt andet derved, at han, som den første, anvendte udenlandske træarter i virkelig stort omfang. Af afgørende betydning blev vel kun indførelsen af nåletrædyrkningen, nærmere betegnet: dyrkningen af de fire mellemeuropæiske arter Rødgran, Ædelgran, Skovfyr og Lærk, men det skal ved denne lejlighed fremhæves, at v. LANGEN også anvendte fremmede løvtræer i skovkulturen, skønt denne kendsgerning blev så upåagtet og følgefattig, at den, selv indenfor skovbrugerkredse, om vel neppe glemte, dog kom til at stå i den dybe skygge af nåletrækulturens afgjort skelsættende betydning for skovbrugets udvikling og skovens bidrag til den nationale produktion.

De løvtræer, v. LANGEN anvendte i sine kulturer, var, foruden de hjemlige og Hvidællen, som han hentede fra Norge, først og fremmest Valnød, Hestekastanje og Ægte Kastanje. Af Valnødplanterne er der for længst intet spor tilbage, og Hestekastanjen, hvis ved er af liden værdi, har fået en yderst beskednen plads i skovbruget, indskrænket til, hvad der er plantet af skønhedshensyn eller på grund af frugternes værdi som føde for hjortevildt.

En af de ældste Hestekastanjer (*Aesculus Hippocastanum*) i Danmarks skove er sikkert den, som står i Tinghus plantage, nær Mårum skovridergård, i den nordvestlige del af Gribskov. Denne »plantage«, som vel ikke direkte er v. LANGEN's værk, idet den, såvidt det er oplyst, er udført et par år efter hans død, er særlig bekendt for sine store Lærke, der står indblandet i bøgeskov, men den har oprindeligt indeholdt flere forskellige arter af både løv- og nåletræer, og den enlige gamle Hestekastanje er et af vidnerne herom. Den er, sine 175 år til trods, stadig kraftig, med en veludviklet krone og blomstrer og bærer frugt hvert år. Dens diametermål i brysthøjde er 70 og 85 cm, altså en meget oval stamme.

Også af Ægte Kastanjer (*Castanea sativa*) er enkelte levnet. I Ugge-løse skov mellem Farum og Slangerup står således et eksemplar, der måler 78 cm i brysthøjdediameter. Træet er utvivlsomt et levn fra den »Langenske plantage«, der har været i denne skovs sydøstlige del. Deltagerne i D. D. F.s ekskursion den 18. september 1950 (se side 185) vil erindre denne Kastanje, der står i kanten af gammel egeskov og ellers omgivet af unge bøge. Dens krone er reduceret, stammen er fuld af vandris, og på nordsiden mangler barken, og veddet er ved at gå i forrådnelse på de nederste 1½ meter, en følge af frostskaide i de strenge vintre 1940–42. Lidt højere oppe har flagspættten hugget hul i stammen. Ved ekskursionen fandt man en

Fig. 1. *Castanea sativa*, ca. 185 år (about 185 years old), Egebæksvang. 30.7.1951.

mængde små og svange frugter under træet og formodede, at det var ufrugtbart, måske selvsterilt. Følgende sommer fandt jeg dog en selv-sået kimplante under dets krone.

Et andet endnu levende vidne om v. LANGEN's kulturanlæg er den Ægte Kastanje, der står i den sydlige del af Egebæksvang ved Espergærde, ludende ud over hovedvejen gennem skoven (fig. 1). Den er 70 cm tyk i brysthøjde, lidt reduceret, med tørre topgrene og med spættehuller på stammens sydlige side.

I Hørsholm Folehave, sydvest for skovriderboligen, findes en lille gruppe, nu kun på fire træer, ligeså anselige som de foran nævnte, skønt omtrent 40 år yngre. Også disse nær 150 år gamle træer led en del under de strenge krigsvintre, men synes i færd med at genvinde deres sundhed.

Ægte Kastanje, hvis ved giver et ganske smukt møbelmateriale, findes enkelte steder kultiveret i skovene i nyere tid. Således står i Stensby skov under Petersgaard, mellem Vordingborg og Kalvehave en lille bevoksning, der stammer fra 1888. Kastanjen er her plantet i blanding med Lærk, Gran og Ær, men er nu ganske dominerende, idet kun få Lærk og en enkelt Gran er tilbage af indblandingen. Ved en gennemhugning i 1938 målttes de tre største udhugningstræer. De havde en gennemsnitshøjde af 21 m og diametrene 45, 40 og 32 cm.

Det største, huggede træ havde en diameter-tilvækst de sidste 3 år af ialt 4 cm, og højdetilvæksten havde for de større træer i de sidste 4 år før hugsten været 28 cm i gennemsnit årligt.

Efter flere udhugninger var antallet af Kastanjer i 1947 formindsket til 15, det samme antal, der står endnu. Den tykkeste Kastanje havde i 1947 en brysthøjdediameter på 58 cm, og middeldiameteren for de 15 træer var 49 cm. En Ege-bevoksning i samme afdeling og af samme alder havde da en middeldiameter på 31 cm. Kastanjernes middelhøjde var 21,7 m, Egenes 20,6 m. I de strenge vintre i fyrrerne blev næsten alle stammerne beskadiget ved frysning af kambiet, så at barken »slog fra« fornedden på stammerne. Enkelte træer gik ud, og det var ikke de mindste. Sårene fornedden på stammerne er nu ved at gro over, og bevoksningen har et frodigt og sundt udseende og er i kraftig vækst. Det tykkeste træ måler i efteråret 1951 — 64 år gammelt — 64 cm i diameter og er 24,2 m højt. Bevoksningen har båret mange frugter, der har vist sig gode både til at spise og til at så, og den blomstrede meget rigt i sommeren 51.

I agern, som indføres fra Holland, og som der er samlet i alleer og parker, findes som bekendt næsten altid enkelte frugter af Rødeg indblandet, undertiden også af Ægte Kastanje og Hestekastanje. Man kan derfor sommetider træffe enkelte Kastanjer i danske Ege-kulturer, der er frembragt ved hollandsk frø. Som eksempel herpå kan nævnes en Ege-bevoksning i den østlige del af Ganløse Ore, ud mod Farum sø. Den ca. 5 ha store bevoksning, der er frembragt ved såning i foråret 1914, indeholder foruden omtrent 5000 Ege endnu 18 Ægte Kastanjer, som har vist sig Egene overlegne i højde- og tykkelsevækst. Mens Egene, målt i brysthøjde, har en middeldiameter på 14 cm og største diameter 23 cm, er de tilsvarende tal for Kastanjerne 25 og 40 cm.

De fleste af Kastanjerne led skade under de strenge krigsvintre, så barken »slog fra« ved roden, men sårene er ved at lukke igen. Mange træer har i adskillige år blomstret kraftigt, og selv de ubeskadigede har båret spiredygtigt frø.

Senere end Kastanjen har Robinien fundet vej til vore skove, og det er sjældent af finde rigtig gamle eksemplarer. De største, jeg kender, står ved Hillerød-Fredensborgvejen, overfor den tidligere skovridergård, Porthus. De to træer måler begge mellem 70 og 80 cm i brysthøjdediameter, og sandsynligheden taler for, at de ikke er ældre end skovridergården, ca. 100 år.

Tulipantræet hører til de fremmede træer, der ikke har fanget skovbrugernes interesse førend i dette århundrede, ja, vel først i de aller seneste år. At det er sket, synes særlig at skyldes den danske

Fig. 2. *Liriodendron Tulipifera*. 17 år (17 years old). Slagslunde skov. 30.3.1951.

forstkandidat, professor i New York, S. O. HEIBERG, som i 1934 har sendt frø fra nordligt voksested til Danmarks forstlige Forsøgsvæsen. Se også ekskursionen d. 23.9.51, s. 196.

Planter af dette parti blev udplantet i forskellige danske skove og har udviklet sig meget smukt.

En lille bevoksning i Nejede Vesterskov ved Arresø, havde i efteråret 1950 opnået en middelhøjde af 10,4 m og en middeldiameter i brysthøjde på 16,8 cm. Træerne har bevaret den frie stilling, som en vid planteafstand medførte, og udviklet brede kroner ved langt at overgå de omkringstående Bøge i højdevækst, så at Bøgene nu danner en anden etage under Tulipantræernes kroner.

En anden lille bevoksning findes i Nyskov under Bregentved. Den har også en smuk vækst. I den første ungdom har træerne, som står på stærk jord med meget kraftig nitrifikation, haft vanskeligt ved at modne skuddene rettidigt, så nogen frostskaade er indtruffet om efterårene, men nu synes bevoksningen at være kommet i fuld harmoni med sit milieu.

Et tredje parti planter af det samme frø, 835 stykker, blev i foråret 1935 plantet i Slagslunde skov ved Slangerup (fig. 2). I efteråret 1950 udførtes en måling, som gav en middelhøjde på 8,5 m og en middeldiameter på 10,4 cm. Disse unge træer har opnået den smukkeste

form af de tre nævnte bevoksninger, en kendsgerning, jeg nævner selv med fare for at fremkalde et smil hos de læsere, der er bekendt med, at de netop vokser i det skovdistrikt, der bestyres af forfatteren, og en kendsgerning, som jeg søger årsagen til i de vækstforhold, der på den favoriserede vokseplads er budt disse fremmede: en dyb lerjord med fald mod syd, med gode vandafløbsforhold og moderat nitrifikation, som ikke byder den rettidige skudmodning nogen vanskeligheder, og dernæst den blandede bevoksning, fremkommet ved, at Tulipantræerne er indplantet i åbninger i en tilstedeværende naturforyngelse af Ask og Bøg, og som har givet kronerne en slankere form, fordi Asken med det aldersforspring, den har, omtrent kan følge Tulipantræerne i højdevækst. En del af træerne har endnu mærker af at være fejlet af råbuk eller begnavet af rødmus, som synes at nære en forståelig, men uvelkommen forkærlighed for fremmede løvtræarter.

Frembringelse af bevoksninger af Tulipantræ er iøvrigt vanskeliggjort ved, at spireevnen hos det frø, der indføres fra Nordamerika, er ringe, der er sået mange partier frø i europæiske planteskoler, som ikke har givet en eneste plante. Måske er vort kendskab til frøets rette behandling også for ringe. Det anses endvidere for udelukket at få danskavlet frø til at spire. Såvidt jeg ved, betragtes denne ufrugtbarhed som absolut, og man har ment at finde en forklaring herpå i biologiske forhold, som jeg ikke her skal komme ind på, fordi der er sket det sensationelle, at det virkelig er lykkedes at få planter af dansk Tulipantræfrø. TH. KASPERSEN, skovrider for Sorø Akademi 2. skovdistrikt har i foråret 1951 ved udsæd af 3–4 kg frø, høstet på et havetræ i Sorø, fået 12 planter, af hvilke nogle har et godt og kraftigt udseende, mens andre ser svage ud. Frøet blev sået efter et års nedkuling.

Et forsøg fra nyere tid med plantning af Valnød i skoven blev gjort af skovrider Kaspersens forgænger, nu afdøde skovrider H. MUNDT. Resultatet heraf ses i den sydlige del af Mølleskoven, 10 km nord for Ringsted. I en ca. 40-årig Bøgebevoksning findes spredt indblanding af Lærk, Ask og Sort Valnød. Disse lysttræer er alle både meget højere og meget tykkere end hovedbestanden. Af Valnødtræer findes endnu 19 stykker, de tykkeste er mellem 30 og 35 cm i brysthøjde. Det er høje og smukke træer, ejendommelige ved deres sorte, dybt furede bark og de store og dog fine fannede blade. Flere af stammerne har i de strenge vintre fået frostrevner, som vel nu er lukket udadtil, men dog bevaret som en teknisk fejl i veddet. Væksten synes stadig god, og træerne bærer ofte nødder.

En lidt ældre plantning af *Carya* (Hickory) findes i Vemmetofte

klosters Vesterskov. Den er anlagt i 1897 af klosterets daværende skovrider, VILH. DE NEERGAARD. Træerne, som forfatteren husker at have set første gang i 1915, har haft en god og sund udvikling, men har ikke præsteret nogen hurtig vækst. De kan i den henseende ikke måle sig med de nærstående amerikanske Rødege, men holder nogenlunde mål med danske Ege. Træerne er frugtbare og er plantet som *Carya alba*, der for det meste dækker over, hvad vi nu kalder *C. ovata*, men denne slægts systematik og nomenklatur tør vist betegnes som et af dendrologiens vanskelige områder. Veddet af disse Hickorytræer er søgt som vogntre og anses lokalt som uovertruffet materiale til hamler og svingler.

Af nyere skovplantninger af Valnød kan nævnes dem, der er udført i Farum Lillevang og i Uggeløse skov i 30'erne og 40'erne, og af hvilke nogle vil erindres af deltagerne i Dansk Dendrologisk Forenings ekskursion i september 1950. Midt i 30'erne blev forskellige steder udplantet småpartier af fire Valnødder: en japansk, en vestasiatisk og to nordamerikanske, Grå og Sort Valnød (*Juglans Sieboldiana*, *regia*, *cinerea*, *nigra*). Mens de tre sidstnævnte alle led mere eller mindre under de hårde vintre få år efter udplantningen, og til dels gik til grunde, viste den japanske art sig frosthård og er derfor senere plantet i noget større stil. Den ældste bevoksning i Uggeløse skov er plantet 1937 og havde efteråret 1950 nået en middelhøjde af 7,5 m og middeldiameter på 11 cm. En bevoksning, der blev anlagt samtidig i Nejede Vesterskov ved siden af den foran omtalte bevoksning af Tulipantræ, havde i samme alder nået 10,4 meters højde med 13 cm i middeldiameter.

Bevoksningen i Uggeløse skov (fig. 3) stammer fra frø, høstet på den gamle Japansk Valnød, der står i Forstbotanisk Have, lige ved dr. Syrach Larsen's bolig. Tidligt blev det opdaget, at der blandt afkommet i Uggeløse skov fandtes en del individer, der trods den sikre afstamning viste tydeligt *regia*-præg: småbladene var færre, bredere og glattere end hos *Sieboldiana* og havde den kraftige lugt, som er typisk for *regia*. Også i barkfarven var der noget *regia*-agtigt. Da der imidlertid på blomstringstidspunktet ikke fandtes blomstrende *regia* i fortshaven, ligger det nær at gætte på indfløjet pollen fra en eller anden villahave. Se også ekskursionen d. 23.9.51, s. 196.

Mærkeligere var det, da det i 1950, da Valnødderne i Uggeløse skov første gang bar frugt i større mængde, viste sig, at en del af de træer, der hidtil havde været anset som rene *Sieboldiana*, bar nødder, der ved deres størrelse, deres langstrakte og tilspidsede form og deres meget udpræget klæbrige yderflade viste overraskende overensstem-

Fig. 3. *Juglans Sieboldiana*. 14 år (14 years old). Uggeløse skov. 29.3.1951.

melse med *cinerea*-nødder. Det lå nær at tænke på *cinerea*-krydsning, men heller ikke af denne art fandtes der blomstrende eksemplarer i forsthaven på det pågældende tidspunkt, og en indflyvning fra en have syntes lidet sandsynlig. En samtale med dr. Syrach Larsen bragte dog for dagen, at doktoren netop den sommer, da den pågældende bestøvning fandt sted, har udført kunstig bestøvning med *cinerea*-pollen på modertræet, se også SYRACH LARSEN i Dansk Skovforenings Tidsskrift 1937, s. 208. De nødder, der fremkom efter denne pollination, har doktoren selvfølgelig selv beholdt, mens de frugter, der dannedes af frit bestøvede blomster, gik til Farum distrikt som formentlig hidrørende fra selvbestøvning. Nogle af disse synes dog altså at takke indfløjet *regia*-støv, andre spildt *cinerea*-støv for deres tilværelse.

I efteråret 1951 foretoges en ny diametermåling, og ved denne lejlighed blev de formentlige hybrider målt for sig. Resultatet blev en middeldiameter for *Sieboldiana* af 11 cm, for den formentlige *regia*-hybrid 13 cm og for den mulige *cinerea*-hybrid 17 cm, tal, der måske kan tages for en bekræftelse på hybridteorien.

Inden vi forlader den interessante Valnødbevoksning bør det vel bemærkes, at *Juglans mandshurica* i sin frugtform synes så nær overensstemmende med *J. cinerea*, at de omtalte afvigende nødder ligeså

godt kunne betegnes som *mandshurica*-agtige. Sandsynligheden taler dog for *cinerea*-pollinationen. Iøvrigt blev de indsamlede nødder sorteret i »*Sieboldiana*« og »*cinerea*«, hvilket lod sig gøre uden et eneste tvivlstilfælde, og de to partier blev udsået hvert for sig i Uggeløse skov.

Af Egearter dyrkes i skovene i almindelighed kun vore to hjemlige, Stilkeg og Vintereg og den amerikanske Rødeg, og denne begrænsning synes, efter hvad der er mig bekendt om forsøg med andre arter, vel begrundet. I Grønnesse skov på Halsnæs findes en bevoksning af Frynseeg, *Quercus Cerris*, der nu er 65 år, og som har holdt godt trit med de omkringstående Stilkege. Bevoksningen ser i og for sig sund ud, men veddet er løst og så fuldt af stjerneflæk, at det er uanvendeligt som savvare.

I Vemmetofte Strandskov kan man, ligeledes i bevoksning af Stilkeg, finde indblanding af Ungarsk Eg, *Quercus Frainetto* (*Q. conferta*).

Det er smukke træer i god vækst, men de har alle frostrevner, og på fældede stammer ser man meget hyppigt stjerneflæk. Den tekniske værdi er altså ringe.

En lille, 10–12-årig plantning af Platan i Højbjærg skov under Skjoldenæsholm skal endelig nævnes på grund af sin overordentlige hurtige vækst.

Summary.

JUST HOLTEN: Alien Hardwoods in Danish Forests.

As far as we know J. G. VON LANGEN in the years about 1765 first of all introduced foreign trees into Danish forestry.

Besides some very important coniferous trees (spruce, pine and larch) he and his collaborators tried a few broad-leaved trees. Some of these are still existing in the woods of Sealand, e. g.

Aesculus Hippocastanum.

1 beautiful, richly flowering and fruiting specimen, about 175 years old, trunk-diameter: 70 to 85 cm. Tinghus plantage (the north-western part of Gribskov).

Castanea sativa.

1 by frost and age rather reduced, but often flowering and sometimes fruiting specimen about 185 years old, trunk-diameter: 78 cm. Uggeløse skov (between Farum and Slangerup).

1 somewhat reduced specimen (fig. 1) about 185 years old, trunk-diameter: 70 cm. Egebæksvang (near Espergærde, south of Elsinore).

4 beautiful and wellgrown specimens about 150 years old in Hørsholm Folehave.

Of some later introduced *Castaneas* a few dates are given: A 64 years old plantation in Stensby skov (between Vordingborg and Kalvehave). 1947 the chestnuts here were compared with oaks of the same age, the former having an average trunk-diameter of 49 cm, the latter only of 31 cm. Now the biggest *Castaneas* have a height of 24,2 m and a trunk-diameter of 64 cm. They produce often edible fruits. Also in Ganløse Ore (at Farum Sø) chestnuts show better growth than oaks.

Besides *Robinia Pseudoacacia* of which two large trees at the main road between Hillerød and Fredensborg (trunk-diameter: 70 and 80 cm, supposed age: 100 years), consideration is given to *Liriodendron Tulipifera*, cultivated in Danish forests on a small scale since 1934.

In Nejede Vesterskov (at Arresø) a plantation of this species at an age of 16 years showed an average height of 10,4 and an average trunk-diameter of 16,8 m and was growing much better than the surrounding beeches. A similar little plantation is found in Nyskov (Bregentved) and shows some damage due to unripe shoots. Finally a very successful growth of this species may be seen in Slagslunde Skov (near Slangerup), the average height here is 8,5 m and the average trunk-diameter 10,4 cm, and the shape is fine (fig. 2).

The present author has also in Uggeløse skov tried *Juglans Sieboldiana* (fig. 3) from seeds of an old tree in Forstbotanisk Have in Charlottenlund. The trees, now (1951) being 14 years old, grow fairly well, but several of them must be hybrids partly with *J. regia*, partly with *J. cinerea* and these suspected hybrids show a more vigorous growth than the genuine specimens: average trunk-diameters of 14 years old trees being in *J. Sieboldiana* 11 cm, in *J. Sieb. × regia* 13 cm, and in *J. Sieb. × cinerea* 17 cm.

A few other species are mentioned: *Quercus Cerris* 65 years old in Grønnesse Skov, *Quercus Frainetto* in Vemmetofte Strandskov, and some very rapid growing 10–12 years old plane-trees in Højbjærg Skov (near Skjoldnæsholm).